

Намѣсто прѣдговоръ.

На 6 февруарий 1873 год. на турската бѣсилка въ София со кандулкаше *онзи*, който въ епохата на *безкуражieto* имѣ *куража* да тръгне между народа, за да му проповѣдва „правда и свобода“ — имѣ *куража* да каже на *раята*: „не робскитѣ сълзи, а ножътъ и свинецътъ ще те спасятъ отъ таранията на агата“ — им-*куража* да каже на роба: „съ бабини деветини не са печелитъ *човѣшки правдини*; свободатане ще евзархѣе, а иска Караджата!“

Отъ 6-й февруарий 1873 година до днесъ, 19 Октомврий 1895, сж истекли тъкмо двадесетъ и двѣ години!... Да, истекли *сж тъкмо 22 години!*

И това за вѣрвание ли е? Особено намъ, негови другари по дѣло — намъ, които сме прѣкарвали наедно съ него цѣли нощи въ бдѣние по урежданieto на тайнитѣ комитети?

Не, намъ се невѣрва, че отъ мъченическата смъртъ на *Левски* до днесъ сж истекли 22 години! . . . Намъ, другари негови, ни се чини, че то бѣ вчера! . . . На каква измама, ъа каква е иллюзия подхвърлено стъзнанието за миналото у личности, които сж имали великата честь да доживѣятъ сбъдванието на мечтитѣ си — да пикиятъ съ прѣститѣ си, да чуятъ съ ушитѣ си, да видятъ съ очитѣ си, какъ нѣкогашната имъ патриотическа иллюзия днесъ е дѣло свършено — квадратно да се увѣдомитъ въ фактическото реализиране на единъ идеалъ, тогава считанъ за *утопия* отъ страхливцитѣ, пардонъ отъ *благодарумнитѣ*. . . . Да, на 6-й февруарий 1873 година,